

WETTEN, DECRETEN, ORDONNANTIES EN VERORDENINGEN LOIS, DECRETS, ORDONNANCES ET REGLEMENTS

MINISTERIE VAN JUSTITIE

N. 96 - 581

IC - 91771

Koninklijk besluit nr. 12bis tot wijziging van het koninklijk besluit nr. 12 van 7 maart 1995 tot vaststelling van de bedragen die aan de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer moeten worden gestort bij de aangifte van de verwerkingen van persoonsgegevens

VERSLAG AAN DE KONING

Sire,

Het koninklijk besluit dat U ter ondertekening wordt voorgelegd, strekt ertoe de bedragen aan te passen die aan de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer moeten worden gestort bij de aangifte van de verwerkingen van persoonsgegevens. Deze bedragen werden reeds vastgesteld door het koninklijk besluit nr. 12 van 7 maart 1995 doch de toepassing van dit besluit leidt in de praktijk tot verschillende moeilijkheden.

In de eerste plaats zijn de bedragen die in de artikelen 2 en 3 van het koninklijk besluit nr. 12 worden vermeld, onredelijk hoog. Er is onvoldoende rekening gehouden met het feit dat de meeste houders aangifte moeten doen van verschillende verwerkingen. Dit brengt voor de meeste houders kosten mee die moeilijk aanvaardbaar zijn en terecht worden aangevoeld als een zware sanctiëring voor het automatiseren van de gegevensverwerking.

Omdat in de huidige stand van de Belgische wetgeving bovendien elke verwerking overeenstemt met één doeleinde (zie het advies van de Raad van State over het koninklijk besluit nr. 12 van 7 maart 1995, B.S. 14/3/95, p. 5663), stimuleert het huidige systeem - één bijdrage per verwerking waarvan aangifte wordt gedaan - de houder van het bestand om, louter om de kosten van de aangifte te drukken, de doeleinden van zijn verwerkingen op een zo algemeen mogelijke manier te omschrijven. Elke houder probeert immers om het aantal aan te geven verwerkingen zoveel mogelijk te beperken.

Deze logica moet doorbroken worden en daarom is het wenselijk om de te betalen bijdrage onafhankelijk te maken van het aantal verwerkingen waarvan aangifte wordt gedaan. De graad van precisie waarmee de verschillende doeleinden worden aangeduid waarvoor een houder persoonsgegevens verwerkt, wordt dan niet meer bepaald door financiële overwegingen.

De Raad van State merkt echter op dat, luidens artikel 17, § 9, van de wet, de Koning het bedrag van de bijdrage moet vaststellen "op grond van de aard van de aangifte en van de belangrijkheid van de verwerking".

Het spreekt vanzelf dat het criterium van de "belangrijkheid" van een verwerking van persoonsgegevens in de praktijk moeilijk hanteerbaar is. Wat is namelijk een belangrijke verwerking? Moet men dit meten aan de hand van het aantal gegevens die over de geregistreerde personen worden verwerkt? Of is de aard van de persoonsgegevens bepalend? Is een verwerking met namen en telefoonnummers van 100.000 personen belangrijker dan een verwerking met gegevens over het seksueel gedrag van slechts 10 personen?

Volgens de Raad van State is het echter niet aan de Koning maar aan de wetgever zelf, om te oordelen of het criterium van de belangrijkheid van de verwerking moet opgegeven worden. In afwachting van een wetswijziging is het voor de Koning niet mogelijk om af te wijken van de vereiste dat de hoogte van de bijdrage afhankelijk moet zijn van de belangrijkheid van de verwerking. Dit brengt ook mee dat een bijdrage die geen rekening houdt met het aantal verwerkingen die door de houder worden aangegeven, niet in overeenstemming zou zijn met artikel 17, § 9, van de wet.

Om desondanks de regeling met betrekking tot de bijdrage bij de aangifte van geautomatiseerde verwerkingen zo eenvoudig mogelijk te houden, wordt in het ontwerp slechts een onderscheid gemaakt tussen twee categorieën van verwerkingen, alnaargelang het aantal personen waarop de verwerking op het ogenblik van de aangifte betrekking heeft

MINISTERE DE LA JUSTICE

F. 96 - 581

IC - 91771

Arrêté royal n° 12bis modifiant l'arrêté royal n° 12 du 7 mars 1995 relatif à la contribution à verser lors de la déclaration des traitements de données à caractère personnel à la Commission de la protection de la vie privée

RAPPORT AU ROI

Sire,

L'arrêté royal que j'ai l'honneur de présenter à Votre signature, a pour objet d'adapter les montants à verser à la Commission de la protection de la vie privée lors de la déclaration des traitements de données à caractère personnel. Ces montants ont déjà été fixés dans l'arrêté royal n° 12 du 7 mars 1995 mais l'application dudit arrêté royal rencontre différents problèmes pratiques.

En premier lieu, les montants mentionnés aux articles 2 et 3 de l'arrêté royal n° 12 sont déraisonnablement élevés. Il n'a pas été suffisamment tenu compte du fait que la plupart des maîtres de fichiers doivent déclarer différents traitements, ce qui entraîne pour la plupart d'entre eux des frais difficilement acceptables, considérés à juste titre comme une lourde pénalité pour l'automatisation du traitement de données.

Etant donné que, dans l'état actuel de la législation belge, il correspond un but à chaque traitement (voir l'avis du Conseil d'Etat sur l'arrêté royal n° 12 du 7 mars 1995, M.B. 14/3/95, p. 5663), le système actuel - une seule contribution par traitement faisant l'objet d'une déclaration - incite le maître du fichier à définir les buts de ses traitements de façon aussi générale que possible, afin de limiter les frais de la déclaration. Chaque maître de fichier essaie en effet de limiter dans toute la mesure du possible le nombre de traitements à déclarer.

Cette logique doit être brisée; c'est pourquoi il est souhaitable de dissocier le montant de la contribution à payer du nombre de traitements déclarés. Ainsi, le degré de précision avec lequel sont indiqués les différents buts dans lesquels un maître de fichier traite des données à caractère personnel, ne sera plus dicté par des considérations financières.

Le Conseil d'Etat fait cependant remarquer que l'article 17, § 9, de la loi oblige le Roi à régler le montant de la contribution "en fonction du type de déclaration et de l'importance du traitement déclaré".

Dans la pratique, il est évident que le critère de "l'importance" d'un traitement de données à caractère personnel est difficilement applicable. Que faut-il en effet entendre par traitement important? L'importance du traitement doit-elle être mesurée sur la base du nombre de données traitées au sujet des personnes enregistrées ou est-elle fonction de la nature des données à caractère personnel? Un traitement de noms et de numéros de téléphone de 100.000 personnes est-il plus important qu'un traitement de données relatives au comportement sexuel de 10 personnes seulement?

Le Conseil d'Etat estime toutefois qu'il n'appartient pas au Roi, mais au législateur de juger s'il y a lieu d'abandonner le critère de l'importance du traitement. Dans l'attente d'une modification légale, le Roi est dans l'impossibilité de déroger à l'exigence selon laquelle le montant de la contribution doit être fonction de l'importance du traitement. Ceci implique également qu'une contribution qui ne tiendrait pas compte du nombre de traitements déclarés par le maître de fichier, ne serait pas conforme à l'article 17, § 9, de la loi.

Afin que la réglementation relative à la contribution à verser lors de la déclaration de traitements automatisés reste malgré tout la plus simple possible, le projet distingue uniquement deux catégories de traitements, en fonction du nombre de personnes faisant l'objet du traitement au moment de la déclaration.

Er wordt derhalve voorgesteld om af te stappen van de regeling in het koninklijk besluit nr. 12 van 7 maart 1995 waarbij de hoogte van de bijdrage gekoppeld is aan de rubrieken van het "lexicon der doeleinden" dat werd opgesteld door de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer. Dit lexicon werd door de Commissie enkel als een richtsnoer bedoeld, zonder bindend karakter. Door de hoogte van de bijdrage los te koppelen van de rubrieken van het lexicon, verkrijgt dit laatste opnieuw zijn oorspronkelijk karakter.

Aan de koppeling tussen de hoogte van de bijdrage en de vorm van de aangifte wordt niet geraakt. De aangebrachte wijzigingen zijn er intendeel op gericht om de houders nog meer dan voordien te stimuleren om voor de aangifte gebruik te maken van het door de Commissie ter beschikking gestelde formulier, liefst nog op een magnetische drager. Daarom wordt in dat laatste geval de bijdrage bij de aangifte zeer laag gehouden (1.000 of 500 frank).

Ik heb de eer te zijn,

Sire,
van Uwe Majesteit,
de zeer eerbiedige
en zeer getrouwe dienaar,
De Minister van Justitie,
S. DE CLERCK

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

De Raad van State, afdeling wetgeving, tweede kamer, op 30 januari 1996 door de Minister van Justitie verzocht hem van advies te dienen over een ontwerp van koninklijk besluit nr. 12bis "tot wijziging van het koninklijk besluit nr. 12 van 7 maart 1995 tot vaststelling van de bedragen die aan de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer moeten worden gestort bij de aangifte van de verwerkingen van persoonsgegevens", heeft op 19 februari 1996 het volgende advies gegeven :

1. Het ontworpen besluit strekt tot wijziging van het koninklijk besluit nr. 12 van 7 maart 1995, ten aanzien waarvan het advies van de Raad van State van 20 februari 1995, gegeven binnen een termijn van ten hoogste drie dagen, herinnerd heeft aan de zowel nauwkeurige als beperkte limieten waarbinnen de Koning de bevoegdheden kon uitoefenen die Hij heeft verleend krachtens artikel 17 van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens. Er wordt zowel uitdrukkelijk naar dat advies verwezen (1), als naar het verslag aan de Koning voorafgaand aan het besluit (2), dat aansluit bij de opmerkingen van de Raad van State, ten einde die limieten voor ogen te houden.

2. Paragraaf 2 van artikel 22 van de Grondwet stelt dat de wet de bescherming waarborgt van het recht van eenieder op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven. Dat is één van de doelstellingen van de wet van 8 december 1992. De wetgever heeft een onafhankelijke administratieve overheid ingesteld om te waken over de naleving van de wet en de besluiten tot uitvoering ervan; hij heeft ervoor gezorgd dat de houders van bestanden dienen bij te dragen in de kosten die voortvloeien uit dat toezicht en heeft daardoor een thans klassiek geworden keuze gemaakt ten einde te voldoen aan de positieve verplichting die krachtens de Grondwet zelf op hem rust.

Overigens heeft het verlangen om klaarheid te scheppen en volledig te zijn, dat aan de basis ligt van de wetgevingen inzake de bescherming van de persoonlijke levenssfeer op het gebied van de verwerking van gegevens, heeft ook de Belgische wetgever ertoe aangezet de aangifte van bepaalde gegevensverwerkingen verplicht te maken : "privacy" en openbaarheid gaan in zekere zin samen.

Door het bedrag van de bijdrage van de houders van bestanden te koppelen aan het aantal aangiften die ze doen, aan de belangrijkheid van de aangegeven verwerkingen en aan de veelheid van de nage-

Il est dès lors proposé d'abandonner la réglementation prévue à l'arrêté royal n° 12 du 7 mars 1995, où le montant de la contribution est fonction des rubriques du "lexique des buts" établi par la Commission de la protection de la vie privée. La Commission ne considèrerait ce lexique que comme une ligne directrice sans aucune force obligatoire. En dissociant le montant de la contribution des rubriques du lexique, ce dernier reprend son caractère d'origine.

La relation entre le montant de la contribution et la forme de déclaration n'a pas été modifiée. Les modifications apportées visent au contraire à encourager davantage encore que par le passé les maîtres de fichier à utiliser le formulaire mis à disposition par la Commission, de préférence sur support magnétique. C'est pourquoi dans ce dernier cas la contribution à verser lors de la déclaration est maintenue à un niveau très bas (1.000 francs ou 500 francs).

J'ai l'honneur d'être,

Sire,
de Votre Majesté,
le très respectueux
et très fidèle serviteur,
Le Ministre de la Justice,
S. DE CLERCK

AVIS DU CONSEIL D'ETAT

Le Conseil d'Etat, section de législation, deuxième chambre, saisi par le Ministre de la Justice, le 30 janvier 1996, d'une demande d'avis sur un projet d'arrêté royal n° 12bis "modifiant l'arrêté royal n° 12 du 7 mars 1995 relatif à la contribution à verser lors de la déclaration des traitements de données à caractère personnel à la Commission de la protection de la vie privée", a donné le 19 février 1996 l'avis suivant :

1. L'arrêté en projet tend à modifier l'arrêté royal n° 12 du 7 mars 1995, à propos duquel l'avis du Conseil d'Etat du 20 février 1995, donné dans un délai ne dépassant pas trois jours, avait rappelé les limites à la fois précises et étroites dans lesquelles le Roi pouvait exercer les pouvoirs qu'il tient de l'article 17 de la loi du 8 décembre 1992 relative à la protection de la vie privée à l'égard des traitements de données à caractère personnel. Il y est fait expressément référence (1), ainsi qu'au rapport au Roi précédant l'arrêté (2), qui s'accordait sur les observations du Conseil d'Etat, en vue de garder présent à l'esprit lesdites limites.

2. En son paragraphe 2, l'article 22 de la Constitution dispose que la loi garantit la protection du droit de chacun au respect de la vie privée et familiale. Tel est un des objets de la loi du 8 décembre 1992. En créant une autorité administrative indépendante pour veiller au respect de la loi et de ses arrêtés d'exécution, et en prévoyant que les maîtres des fichiers seraient tenus de contribuer aux frais occasionnés par cette surveillance, le législateur a fait un choix devenu classique aujourd'hui pour satisfaire à l'obligation positive qui lui incombe en vertu de la Constitution même.

Par ailleurs, le souci de transparence, d'exhaustivité qui sous-tend les législations protectrices de la vie privée, dans le domaine des traitements de données, a conduit le législateur belge à imposer lui aussi la déclaration de certains traitements de données : "privacy" et publicité vont de pair, d'une certaine façon.

En liant le montant de la contribution des maîtres des fichiers, au nombre de leurs déclarations, à l'importance des traitements déclarés, à la multiplicité des buts poursuivis, le législateur a évidemment créé

(1) *Belgisch Staatsblad*, 14 maart 1995, blz. 5662-5664.

(2) *Ibid.*, blz. 5661-5662.

(1) *Moniteur belge*, 14 mars 1995, pp. 5662-5664.

(2) *Ibid.*, pp. 5661-5662.

streefde doeleinden, heeft de wetgever natuurlijk een moeilijk te vermijden, en voorts veelvuldig voorkomend risico doen ontstaan, dat de spontane toepassing van de wet afgeremd wordt door de kostprijs die eruit voortvloeit voor de adressaat van de rechtsregel. Dat wordt ook gestaafd door advies nr. 32/95 van 22 december 1995 van de Commissie, waarin wordt gesteld dat

"op basis van de vele reacties die de Commissie in de voorbije maanden heeft ontvangen, (...) zij trouwens niet anders (kan) dan de indruk van de Minister van Justitie bevestigen dat het vigerende regime van bijdragen inderdaad een negatief effect heeft op de aangiftebereidheid en, meer in het algemeen, op de bereidheid om de wet van 8 december 1992 in een constructieve geest in uitvoering te brengen".

3. Bij de uitoefening van zijn beoordelingsbevoegdheid kan de Koning weliswaar, ten einde dit gebrek aan spontane aangiftebereidheid te verhelpen, - de vrees voor een strafrechtelijke straf, wegens een per definitie moeilijk achterhaalbare overtreding (niet-aangifte van een gegevensverwerking) is in het onderhavige geval niet de beste waarborg voor een correcte toepassing van de wet - een bijdragesysteem instellen dat uit het oogpunt van de vrijwillige naleving van de wettelijke bepalingen neutraler (3) is dan datgene dat uitgewerkt is in het koninklijk besluit nr. 12.

Zulks neemt niet weg dat artikel 108 van de Grondwet stelt dat,

"de Koning (...) de verordeningen (maakt) en (...) de besluiten (neemt) die voor de uitvoering van de wetten nodig zijn, zonder ooit de wetten zelf te mogen schorsen of vrijstelling van hun uitvoering te mogen verlenen".

Welnu, krachtens artikel 17, § 9, van de wet van 8 december 1992, stelt de Koning het bedrag van die bijdrage vast, die gestort moet worden op het ogenblik dat de aangifte wordt gedaan,

"op grond van de aard van de aangifte en van de belangrijkheid van de opgegeven verwerking".

Men kan niet anders dan vaststellen dat het wijzigingsbesluit het bedrag van de bijdrage bepaalt, ongeacht het aantal verwerkingen die naar aanleiding van het indienen van een of meer aangiften worden opgegeven, maar op voorwaarde dat dit indienen op hetzelfde ogenblik geschiedt, en ongeacht de belangrijkheid van die verwerkingen.

Volgens de uitleg die de gemachtigde van de Minister aan de Raad van State heeft verstrekt, is het criterium "belangrijkheid" van de verwerking ongeschikt, om de volgende redenen :

"Dergelijke differentiatie is onmogelijk omdat geen criteria voorhanden zijn om de "belangrijkheid" van een verwerking te meten. Moet men dit meten aan de hand van het aantal verschillende soorten persoonsgegevens ? Moet men rekening houden met de aard van de persoonsgegevens ? Is een verwerking met namen en telefoonnummers van 100.000 geregistreerden belangrijker dan een verwerking met gegevens over het seksueel gedrag van 100 geregistreerden ? Hoe telt men het aantal geregistreerden ? De aangifte gebeurt namelijk voorafker de verwerking wordt gestart. Op dat moment kent men nog niet het aantal geregistreerden. Hoeveel klanten zal een startende onderneming hebben ? Uiteraard weet de houder dat nog niet. Of zal men rekening houden met de "capaciteit van zijn informaticasysteem" ? Hoe meet men dan de capaciteit ? Moet een houder die een grote computer installeert, meer betalen dan de houder die start met een kleine pc ? Of is een verwerking die door de overheid verricht wordt, "belangrijker" dan een verwerking van een privé-persoon ? Is een verwerking uit de welzijnssector met zeer gevoelige gegevens over de psychische toestand van de betrokkenen "belangrijker" dan de klantenadministratie van een verzekeringsmaatschappij ?"

Het komt de wetgever en niet de Koning toe om te beslissen of dat criterium achterwege gelaten moet worden, indien hij dat gewettigd vindt, aangezien het ontworpen besluit er impliciet een nieuw instelt, dat niet voorgeschreven wordt door de wet, te weten een criterium van tijd.

(3) Volgens het verslag aan de Koning zullen de houders van bestanden de te betalen bijdrage beschouwen als een "zware sanctienering" voor het automatiseren van de gegevensverwerking. Dat is een vergissing in de werkelijke aard van het verschuldigde bedrag, te weten een financiële bijdrage in de kosten van toezicht die voortvloeien uit een bijzondere manier van gegevensverwerking.

un risque difficilement évitable, et au demeurant assez fréquent, que l'application spontanée de la loi soit freinée par le coût qui en résulte pour le destinataire de la règle de droit. Ce que vérifie l'avis n° 32/95 du 22 décembre 1995 de la Commission, qui constate que

"sur la base de nombreuses réactions que la Commission a reçues ces derniers mois, elle ne peut que confirmer l'impression du Ministre de la Justice selon laquelle le régime des contributions en vigueur rendait, en effet, les maîtres de fichiers moins enclins à effectuer une déclaration et, plus généralement, à appliquer la loi du 8 décembre 1992 dans un esprit constructif".

3. Dans l'exercice de son pouvoir d'appréciation, en vue de remédier à ce manque d'inclination naturelle - la crainte de la sanction pénale, à propos d'une infraction par hypothèse difficilement décelable (la non-déclaration d'un traitement de données) n'est pas, in casu, la meilleure garantie d'une application correcte de la loi - le Roi peut certes instaurer un système de contribution plus neutre (3), du point de vue du respect volontaire des prescriptions légales, que celui qui a été conçu dans l'arrêté royal n° 12.

Il reste qu'aux termes de l'article 108 de la Constitution,

"le Roi fait les règlements et arrêtés nécessaires pour l'exécution des lois, sans pouvoir jamais ni suspendre les lois elles-mêmes, ni dispenser de leur exécution".

Or, en vertu de l'article 17, § 9, de la loi du 8 décembre 1992, le Roi règle le montant de la contribution à verser lors de l'accomplissement d'une déclaration

"en fonction du type de déclaration et de l'importance du traitement déclaré".

Force est de constater que l'arrêté modificatif détermine le montant de la contribution en faisant abstraction du nombre de traitements déclarés à l'occasion du dépôt d'une ou plusieurs déclarations, pour autant que celui-ci soit simultané, comme il fait abstraction de l'importance desdits traitements.

Selon les explications fournies au Conseil d'Etat par le délégué du ministre, le critère de l'"importance" du traitement serait inapproprié, pour les raisons suivantes :

"Dergelijke differentiatie is onmogelijk omdat geen criteria voorhanden zijn om de "belangrijkheid" van een verwerking te meten. Moet men dit meten aan de hand van het aantal verschillende soorten persoonsgegevens ? Moet men rekening houden met de aard van de persoonsgegevens ? Is een verwerking met namen en telefoonnummers van 100.000 geregistreerden belangrijker dan een verwerking met gegevens over het seksueel gedrag van 100 geregistreerden ? Hoe telt men het aantal geregistreerden ? De aangifte gebeurt namelijk voorafker de verwerking wordt gestart. Op dat moment kent men nog niet het aantal geregistreerden. Hoeveel klanten zal een startende onderneming hebben ? Uiteraard weet de houder dat nog niet. Of zal men rekening houden met de "capaciteit van zijn informaticasysteem" ? Hoe meet men dan de capaciteit ? Moet een houder die een grote computer installeert, meer betalen dan de houder die start met een kleine pc ? Of is een verwerking die door de overheid verricht wordt, "belangrijker" dan een verwerking van een privé-persoon ? Is een verwerking uit de welzijnssector met zeer gevoelige gegevens over de psychische toestand van de betrokkenen "belangrijker" dan de klantenadministratie van een verzekeringsmaatschappij ?"

C'est au législateur et non au Roi, de décider de l'abandon dudit critère, si cela lui paraît justifié, d'autant que l'arrêté en projet en crée implicitement un nouveau, qui n'est pas prévu par la loi, à savoir un critère temporel.

(3) Selon le rapport au Roi, la contribution à payer serait perçue par les maîtres des fichiers comme une "lourde pénalité" pour l'automatisation du traitement des données. C'est se tromper sur la véritable nature de la somme due, à savoir une participation financière aux frais de surveillance liés à une méthode particulière de traitement des données.

Opdat de bepaling van zo'n forfaitair bedrag juridisch aanvaardbaar zal zijn, dient de wet van 8 december 1992 eerst gewijzigd te worden (4).

Het ontworpen besluit is strijdig met artikel 17, § 9, van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens.

De kamer was samengesteld uit :

De heer J.-J. Stryckmans, kamervoorzitter;

Y. Kreins en P. Lienaard, staatsraden;

J. De Gavre en P. Gothot, assessoren van de afdeling wetgeving,

Mevr. J. Gielissen, griffier.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst werd nagezien onder toezicht van de heer J.-J. Stryckmans.

Het verslag werd uitgebracht door de heer J. Regnier, eerste auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door de heer M. Bauwens, adjunct-referendaris.

De griffier,
J. Gielissen.

De voorzitter,
J.-J. Stryckmans.

ADVIES NR 32/95 VAN 22 DECEMBER 1995
VAN DE COMMISSIE VOOR DE BESCHERMING
VAN DE PERSOONLIJKE LEVENSSFEER

Ontwerp van koninklijk besluit nr. 12bis tot wijziging van het koninklijk besluit nr.12 van 7 maart 1995 tot vaststelling van de bedragen die aan de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer moeten worden gestort bij de aangifte van de verwerkingen van persoonsgegevens.

De Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer,

Gelet op de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, inzonderheid de artikelen 17, § 9 en 29;

Gelet op de adviesaanvraag van de Minister van Justitie d.d. 15 december 1995;

Gelet op het verslag van de Heer E. VAN HOVE;

Brengt op 22 december 1995 het volgende advies uit :

1. Voorwerp van de adviesaanvraag :

Het voorliggende ontwerp van koninklijk besluit wijzigt twee artikelen uit het koninklijk besluit nr. 12 van 7 maart 1995, nml. de artikelen 2 en 3. Beide artikelen worden in hun geheel vervangen door een nieuwe tekst waardoor het volgende regime van betalingen voor de aangifte van verwerkingen wordt ingevoerd :

1. Voor een aangifte van een verwerking in vrije vorm (niet via formulier op papier of op magnetische drager) blijft de betaling 10.000 BEF (art. 1 KB. nr. 12);

2. Voor de aangifte van een onbeperkt aantal verwerkingen door dezelfde houder van een bestand op hetzelfde tijdstip en op formulieren zoals als bijlage bij het koninklijk besluit nr. 12, wordt een bijdrage van 5.000 BEF ingesteld (ontworpen art. 2 KB. nr. 12);

3. Voor de aangifte van een onbeperkt aantal verwerkingen door dezelfde houder van een bestand op hetzelfde tijdstip en op magnetische informatiedrager met formulier, wordt een bijdrage van 1.000 BEF ingesteld (ontworpen art. 3 KB. nr. 12);

(4) In bijkomende orde wordt erop gewezen dat zo'n systeem van gelijktijdige aangiften aanleiding zou geven tot een gedifferentieerde regeling van bijdrage in de kosten van toezicht, naargelang de houder van bestanden al of niet reeds een reeks verwerkingen benut op het ogenblik dat de verplichting tot aangifte van kracht wordt; indien dit niet het geval is, zal men in de toekomst immers nauwelijks nog geneigd zijn een gelijktijdige aangifte van verschillende verwerkingen te doen, aangezien de aangiften een verplichte voorwaarde zullen zijn voor het opeenvolgende gebruik van elke verwerking.

Bovendien zullen de houders van bestaande bestanden, die de vereiste aangiften gedaan zouden hebben voordat het wijzigingsbesluit van kracht geworden is, duurdere bijdragen hebben moeten betalen.

Uit deze twee oogpunten is een niet-gerechtigde schending van het beginsel van gelijke behandeling niet ondenkbaar (Grondw., artikelen 10 en 11).

L'établissement de pareil forfait, pour être juridiquement admissible, supposerait que la loi du 8 décembre 1992 soit au préalable modifiée (4).

L'arrêté en projet est contraire à l'article 17, § 9, de la loi du 8 décembre 1992 relative à la protection de la vie privée à l'égard des traitements de données à caractère personnel.

La chambre était composée de :

M. J.-J. Stryckmans, président de chambre;

Y. Kreins et P. Liénardy, conseillers d'Etat;

J. De Gavre et P. Gothot, assesseurs de la section de législation;

Madame J. Gielissen, greffier.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise a été vérifiée sous le contrôle de M. J.-J. Stryckmans.

Le rapport a été présenté par M. J. Regnier, premier auditeur. La note du Bureau de coordination a été rédigée et exposée par M. M. Bauwens, référendaire adjoint.

Le greffier,
J. Gielissen.

Le président,
J.-J. Stryckmans

AVIS N° 32/95 DU 22 DÉCEMBRE 1995
DE LA COMMISSION
DE LA PROTECTION DE LA VIE PRIVÉE

Projet d'arrêté royal n° 12 bis modifiant l'arrêté royal n° 12 du 7 mars 1995 relatif à la contribution à verser lors de la déclaration des traitements de données à caractère personnel à la Commission de la protection de la vie privée.

La Commission de la protection de la vie privée,

Vu la loi du 8 décembre 1992 relative à la protection de la vie privée à l'égard des traitements de données à caractère personnel, en particulier les articles 17, § 9 et 29;

Vu la demande d'avis du Ministre de la Justice du 15 décembre 1995;

Vu le rapport de M. E. VAN HOVE,

Emet, le 22 décembre 1995, l'avis suivant :

I. Objet de la demande d'avis :

Le projet d'arrêté royal soumis modifie deux articles de l'arrêté royal n°12 du 7 mars 1995, à savoir les articles 2 et 3. L'ensemble de ces deux articles est remplacé par un nouveau texte restaurant le régime de paiement suivant, lors de la déclaration de traitements :

1. Pour une déclaration d'un traitement sous forme libre (ni à l'aide d'un formulaire papier ni sur support magnétique), le montant à payer reste de 10.000 FB (art. 1er, A.R. n° 12);

2. Pour la déclaration d'un nombre illimité de traitements par le même maître de fichier au même moment et sur des formulaires tels que ceux en annexe de l'arrêté royal n° 12, une contribution de 5.000 FB est instaurée (projet d'art. 2 A.R. n° 12);

3. Pour la déclaration d'un nombre illimité de traitements par le même maître de fichier au même moment et sur support d'information magnétique avec formulaire, une contribution de 1.000 FB est instaurée (projet d'art. 3 A.R. n° 12);

(4) A titre subsidiaire, on relève que pareil système de déclarations concomitantes créerait un régime différencié de contribution aux frais de surveillance, selon que le maître des fichiers exploitait déjà ou non une série de traitements au moment de l'entrée en vigueur de l'obligation de déclaration; en effet, si tel n'est pas le cas, une déclaration simultanée de plusieurs traitements ne se concevra guère à l'avenir, puisque les déclarations seront un préalable obligé à l'exploitation de chacun des traitements, de façon successive.

Par ailleurs, les maîtres des fichiers existants, qui auraient procédé aux déclarations requises avant l'entrée en vigueur de l'arrêté modificatif, auront dû acquitter des contributions plus onéreuses.

De ces deux points de vue, une rupture non justifiée de l'égalité ne saurait être exclue (Const., articles 10 et 11).

4. Voor de aangifte van wijzigingen in een oorspronkelijke aangifte blijft het bedrag vastgesteld op 800 BEF (art. 4 KB. nr. 12);

5. De kennisgeving van de opheffing van een verwerking blijft kosteloos (art. 5 KB. nr. 12);

6. De verdere modaliteiten (betalingswijze, termijnen) blijven eveneens gelden (artt. 6 tot 8 KB. nr. 12).

De veranderingen worden in de inleidende overwegingen van het ontworpen besluit als volgt gemotiveerd :

1. De hoge bedragen die door het KB. nr. 12 werden ingesteld, betekenen een rem voor de aangiften en worden ervaren als een sanctie;

2. De koppeling van deze hoge bijdrage aan één enkele aangifte betekent een aansporing om de doeleinden van een verwerking zeer globaal en vaag te omschrijven;

3. Het vaststellen van de bijdrage op basis van het lexicon van doeleinden geeft dit lexicon een onbedoeld gewicht, terwijl het door de Commissie enkel als richtsnoer bedoeld was.

II. Algemene opmerking :

De wijzigingen die door dit ontwerp van koninklijk besluit worden ingevoerd, beantwoorden aan de overwegingen die de Commissie had opgenomen in haar advies nr. 11/94 van 18 april 1994 betreffende het koninklijk besluit nr. 12. Daarin werd gesteld (nrs. 21 en volgende) :

1. de wenselijkheid om een belangrijk verschil in bijdrage in te voeren voor aangiften die op het voorgestelde formulier zouden geschieden en een verdere reductie te voorzien voorzover dit op elektronische drager zou gebeuren;

2. de aanbeveling om te hoge bijdragen te vermijden om bij de aangifteplichtigen geen ontmoediging tot naleving van de wet te bewerken.

Op basis van de vele reacties die de Commissie in de voorbije maanden heeft ontvangen, kan zij trouwens niet anders dan de indruk van de Minister van Justitie bevestigen dat het vigerende regime van bijdragen inderdaad een negatief effect heeft op de aangiftelust en, meer in het algemeen, op de bereidheid om de wet van 8 december 1992 in een constructieve geest in uitvoering te brengen.

III. Specifieke opmerkingen :

1° Op het eerste gezicht kan men een tegenstrijdigheid opmerken tussen het voorgestelde regime van bijdragen en de criteria die de wet van 8 december 1992 in art. 17, § 9 vaststelt om de hoogte van de bijdrage van een aangifte vast te leggen. De wet bepaalt "... De Koning stelt het bedrag van deze bijdrage, die tienduizend frank niet mag overschrijden, vast op grond van de aard van de aangifte en van de belangrijkheid van de opgegeven verwerking... ". Het criterium 'belangrijkheid van de verwerking' wordt in het vigerende regime van bijdragen afgeleid uit de omschrijving van de finaliteit van de verwerking zoals die voorkomt in het lexicon van doeleinden. Of dit inderdaad een aanvaardbare wijze is om de belangrijkheid van een verwerking te bepalen, doet voortaan niet meer ter zake. De wat hoog gegrepen ambitie om verwerkingen naar belangrijkheid te kunnen onderscheiden wordt nu verlaten. Is er echter nog wel sprake van een 'bijdrage per aangifte, vastgesteld naar de aard van de verwerking' zoals voorzien in de wet ? Er wordt een forfaitair bedrag bepaald, ongeacht het aantal aangiften, voorzover die op hetzelfde tijdstip gedaan worden. Deze bijdrage blijft echter wel enkel verschuldigd wanneer men aangiften doet, met andere woorden, het is geen forfaitaire bijdrage zonder meer. Men kan dan ook stellen dat het hier gaat om een variabele bijdrage per aangifte, gekoppeld aan het aantal aangiften dat men op een bepaald tijdstip doet. De Commissie is van oordeel dat dit kenmerk van een aangifte (of zij al dan niet vergezeld is van andere aangiften van een houder van bestanden), behoort tot de 'aard van de aangifte', tezamen met kenmerken zoals de vorm waaronder de aangifte gebeurt of het type drager waarop zij gedaan wordt. In zekere mate is trouwens de administratieve verwerkingskost die een aangifte meebrengt lager, naarmate er gelijktijdig meer aangiften door een houder van een bestand gedaan worden.

2° Artikel 4 KB. nr. 12, dat de bijdrage voor een wijziging van een aangifte op 800 BEF vastlegt, blijft behouden. Hierdoor wordt er een zeker onevenwicht ingevoerd dat bij de houders van bestanden eigenaardig zal overkomen. Het is dan ook wenselijk om eveneens dat artikel 4 te vervangen door een nieuwe tekst die als volgt zou kunnen luiden :

Artikel 3. Artikel 4 van hetzelfde besluit wordt vervangen door de volgende bepaling : "Het bedrag van de bijdrage die aan de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer moet worden gestort bij de aangifte door dezelfde houder op hetzelfde tijdstip van één of meer wijzigingen in de vermeldingen van zijn oorspronkelijke aangiften, wordt vastgesteld op ... frank."

4. Pour la déclaration de modifications d'une déclaration initiale, le montant reste fixé à 800 FB (art. 4, A.R. n° 12);

5. La notification de la suppression d'un traitement reste gratuite (art. 5, A.R. n° 12);

6. Les modalités ultérieures (mode de paiement, délais) restent d'application (art. 6 à 8, A.R. n° 12).

Dans les considérants introductifs de l'arrêté royal en projet, les modifications sont motivées comme suit :

1. Les montants élevés imposés par l'A.R. n° 12 forment un obstacle aux déclarations et sont ressentis comme une sanction;

2. L'association de cette contribution élevée à une seule déclaration incite à décrire les buts d'un traitement de manière très vague et très globale;

3. La fixation de la contribution sur la base du lexique des buts confère à ce dernier une importance inattendue, alors qu'il n'était considéré par la Commission que comme une ligne directrice.

II. Remarque générale :

Les modifications apportées par ce projet d'arrêté royal correspondent aux considérations que la Commission avait formulées dans son avis n° 11/94 du 18 avril 1994 relatif à l'arrêté royal n° 12. On y affirmait ce qui suit (n° 21 et suivants) :

1. Il serait souhaitable d'introduire une différence importante de montant pour les déclarations effectuées à l'aide du formulaire proposé et de prévoir une réduction supplémentaire, pour autant qu'elles soient effectuées sur support électronique;

2. Il est recommandé d'éviter des montants trop élevés pour ne pas décourager les maîtres de fichier de respecter la loi.

Sur la base des nombreuses réactions que la Commission a reçues ces derniers mois, elle ne peut que confirmer l'impression du Ministre de la Justice selon laquelle le régime des contributions en vigueur rendait, en effet, les maîtres de fichier moins enclins à effectuer une déclaration et, plus généralement, à appliquer la loi du 8 décembre 1992 dans un esprit constructif.

III. Remarques particulières :

1° A première vue, on peut remarquer une contradiction entre le régime des contributions proposé et les critères définis par l'article 17, § 9 de la loi du 8 décembre 1992 permettant d'établir le montant de la contribution d'une déclaration. La loi stipule que... » Le Roi règle le montant de cette contribution, qui ne peut excéder la somme de dix mille francs, en fonction du type de déclaration et de l'importance du traitement déclaré. » Dans le régime des contributions en vigueur, le critère "importance du traitement" est déduit de la description de la finalité du traitement tel qu'il apparaît dans le lexique des buts. A présent, la question de savoir si c'est effectivement une manière acceptable de déterminer l'importance d'un traitement ne se pose désormais plus. On a maintenant abandonné l'ambition quelque peu exagérée de pouvoir distinguer les traitements en fonction de leur importance. Toutefois, est-il encore vraiment question d'une "contribution par déclaration, établie en fonction de la nature du traitement" comme définie dans la loi ? Un montant forfaitaire est déterminé, quel que soit le nombre de déclarations, pour autant qu'elles soient introduites en même temps. Cependant, cette contribution ne reste due que lorsqu'on effectue des déclarations, en d'autres termes, il ne s'agit pas d'une contribution forfaitaire sans plus. Par conséquent, on peut affirmer qu'il s'agit d'une contribution variable par déclaration, associée au nombre de déclarations effectuées à un moment précis. La Commission estime que cette caractéristique d'une déclaration, (qu'elle soit ou non accompagnée d'autres déclarations d'un maître de fichiers) fait partie de la "nature de la déclaration", ainsi que des caractéristiques telles que la forme de la déclaration ou le type de support utilisé. Dans une certaine mesure, les frais de traitement administratifs qu'entraîne une déclaration sont d'ailleurs moins élevés en fonction du nombre de déclarations effectuées au même moment par un maître de fichier.

2° L'article 4 de l'arrêté royal n° 12, qui établit la contribution d'une modification d'une déclaration à 800 FB, reste d'application. Il introduit un certain déséquilibre qui paraîtra singulier aux maîtres de fichiers. Par conséquent, il est souhaitable de remplacer cet article 4 par un nouveau texte qui pourrait être rédigé comme suit :

Article 3. L'article 4 du même arrêté est remplacé par la disposition suivante : "Le montant de la contribution, à verser à la Commission de la protection de la vie privée, lors de la déclaration par le même maître de fichier, au même moment d'une ou plusieurs modifications d'indications figurant dans ses déclarations initiales, est fixé à ... francs."

IV. Conclusie :

Onder voorbehoud van de opmerking in III, 2°, brengt de Commissie een gunstig advies uit.

De secretaris,
J. Paul.

De voorzitter,
P. Thomas.

12 MAART 1996. — Koninklijk besluit nr. 12bis tot wijziging van het koninklijk besluit nr. 12 van 7 maart 1995 tot vaststelling van de bedragen die aan de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer moeten worden gestort bij de aangifte van de verwerkingen van persoonsgegevens

ALBERT II, Koning der Belgen,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen, Onze Groet.

Gelet op de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, inzonderheid op artikel 17, § 9;

Gelet op het koninklijk besluit nr. 12 van 7 maart 1995 tot vaststelling van de bedragen die aan de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer moeten worden gestort bij de aangifte van de verwerkingen van persoonsgegevens;

Gelet op het advies nr. 32/95 van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer dd. 22 december 1995;

Gelet op het advies van de Inspecteur van Financiën, gegeven op 11 maart 1996;

Gelet op het akkoord van de Minister van Begroting, gegeven op 11 maart 1996;

Gelet op het advies van de Raad van State;

Overwegende dat de hoogte van de bijdragen die worden opgelegd door het koninklijk besluit nr. 12 van 7 maart 1995 tot vaststelling van de bedragen die aan de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer moeten worden gestort bij de aangifte van de verwerkingen van persoonsgegevens, een zeer grote rem zijn voor de aangiften van geautomatiseerde verwerkingen van persoonsgegevens;

dat deze hoge bijdragen terecht door de houders worden aangevoeld als een al te zware sanctieering voor de automatisering van hun gegevensverwerking en een dergelijke financiële sanctie in het licht van de technologische vooruitgang in België niet wenselijk is;

Overwegende dat de koppeling van de bijdragen aan de rubrieken van het lexicon der doeleinden dat werd opgesteld door de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, niet wenselijk is vermits dit lexicon door de Commissie enkel als een richtsnoer zonder enig bindend karakter was bedoeld;

Op de voordracht van Onze Minister van Justitie,

Hebben Wij besloten en besluiten Wij :

Artikel 1. Artikel 2 van het koninklijk besluit nr. 12 van 7 maart 1995 tot vaststelling van de bedragen die aan de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer moeten worden gestort bij de aangifte van de verwerkingen van persoonsgegevens wordt vervangen door de volgende bepaling :

"Art. 2. Indien de verwerking van persoonsgegevens wordt aangegeven aan de hand van het formulier waarvan het model als bijlage bij dit besluit gaat, wordt het bedrag van de bijdrage die door de houder aan de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer moet worden gestort, vastgesteld op vijfduizend frank per verwerking.

Indien de verwerking op de datum van de aangifte slechts betrekking heeft op ten hoogste 100 personen, wordt het in het vorige lid vermelde bedrag herleid tot de helft".

Art. 2. Artikel 3 van hetzelfde besluit wordt vervangen door de volgende bepaling :

"Art. 3. Indien de verwerking van persoonsgegevens wordt aangegeven aan de hand van een magnetische informatiedrager met het formulier waarvan het model als bijlage bij dit besluit gaat, wordt het bedrag van de bijdrage die door de houder aan de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer moet worden gestort, vastgesteld op duizend frank per verwerking.

Indien de verwerking op de datum van de aangifte slechts betrekking heeft op ten hoogste 100 personen, wordt het in het vorige lid vermelde bedrag herleid tot de helft".

IV. Conclusion :

Sous réserve de la remarque formulée au point III, 2°, la Commission émet un avis favorable.

Le secrétaire,
J. Paul.

Le président,
P. Thomas.

12 MARS 1996. — Arrêté royal n° 12bis modifiant l'arrêté royal n° 12 du 7 mars 1995 relatif à la contribution à verser lors de la déclaration des traitements de données à caractère personnel à la Commission de la protection de la vie privée.

ALBERT II, Roi des Belges,

A tous, présents et à venir, Salut.

Vu la loi du 8 décembre 1992 relative à la protection de la vie privée à l'égard des traitements de données à caractère personnel, notamment l'article 17, § 9;

Vu l'arrêté royal n° 12 du 7 mars 1995 relatif à la contribution à verser lors de la déclaration des traitements de données à caractère personnel à la Commission de la protection de la vie privée;

Vu l'avis n° 32/95 de la Commission de la protection de la vie privée du 22 décembre 1995;

Vu l'avis de l'Inspecteur des Finances, donné le 11 mars 1996;

Vu l'accord du Ministre du Budget, donné le 11 mars 1996;

Vu l'avis du Conseil d'Etat;

Considérant que les montants élevés des contributions imposées par l'arrêté n° 12 du 7 mars 1995 relatif à la contribution à verser lors de la déclaration des traitements de données à caractère personnel de la Commission de la protection de la vie privée forment un obstacle considérable à la déclaration de traitements automatisés de données à caractère personnel;

qu'en raison de ces montants élevés les maîtres de fichiers se considèrent à juste titre comme très lourdement pénalisés pour l'automatisation de leur traitement de données et que pareille pénalité financière n'est pas opportune dans le cadre du progrès technologique en Belgique;

Considérant qu'il n'est pas souhaitable d'associer les contributions aux rubriques du lexique des buts établi par la Commission de la protection de la vie privée, étant donné que ce lexique était supposé n'être qu'une ligne directrice sans aucune force obligatoire,

Sur la proposition de Notre Ministre de la Justice,

Nous avons arrêté et arrêtons :

Article 1er. L'article 2 de l'arrêté royal n° 12 du 7 mars 1995 relatif à la contribution à verser lors de la déclaration des traitements de données à caractère personnel à la Commission de la protection de la vie privée est remplacé par la disposition suivante :

"Art. 2. Lorsque la déclaration du traitement de données à caractère personnel est présentée sur un formulaire conforme aux annexes du présent arrêté, le montant de la contribution à verser par le maître du fichier à la Commission de la protection de la vie privée est fixé à cinq mille francs par traitement.

Si à la date de la déclaration, le traitement concerne au plus 100 personnes, le montant visé à l'alinéa précédent est réduit de moitié".

Art. 2. L'article 3 de ce même arrêté est remplacé par la disposition suivante :

"Art. 3. Lorsque la déclaration du traitement de données à caractère personnel est présentée sur un support magnétique conforme aux annexes du présent arrêté, le montant à verser par le maître du fichier à la Commission de la protection de la vie privée est fixé à mille francs par traitement.

Si à la date de la déclaration, le traitement concerne au plus 100 personnes, le montant visé à l'alinéa précédent est réduit de moitié".

Art. 3. Artikel 4 van hetzelfde besluit wordt vervangen door de volgende bepaling :

"Art. 4. Het bedrag van de bijdrage die aan de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer moet worden gestort bij de aangifte door dezelfde houder op hetzelfde tijdstip van één of meer wijzigingen in de vermeldingen van zijn oorspronkelijke aangifte, wordt vastgesteld op 800 frank".

Art. 4. Dit besluit treedt in werking de dag waarop het in het Belgisch Staatsblad wordt bekendgemaakt.

Art. 5. Onze Minister van Justitie is belast met de uitvoering van dit besluit.

Gegeven te Brussel, 12 maart 1996.

ALBERT

Van Koningswege :
De Minister van Justitie,
S. DE CLERCK

Art. 3. L'article 4 du même arrêté est remplacé par la disposition suivante :

"Art. 4. Le montant à verser à la Commission de la protection de la vie privée en cas de déclaration, par le même maître du fichier et au même moment, d'une ou de plusieurs modifications aux mentions de sa déclaration initiale, est fixé à 800 francs".

Art. 4. Le présent arrêté entre en vigueur le jour de sa publication au *Moniteur belge*.

Art. 5. Notre Ministre de la Justice est chargé de l'exécution du présent arrêté.

Donné à Bruxelles, le 12 mars 1996.

ALBERT

Par le Roi :
Le Ministre de la Justice,
S. DE CLERCK

N 96 - 582

IC - 91781

Koninklijk besluit nr. 13 tot voorwaardelijke vrijstelling van de aangifteplicht voor bepaalde soorten van geautomatiseerde verwerkingen van persoonsgegevens die kennelijk geen gevaar inhouden op het gebied van de schending van de persoonlijke levenssfeer

VERSLAG AAN DE KONING

Sire,

Art. 17, § 8 van de wet van 8 december 1992 tot bescherming van de persoonlijke levenssfeer ten opzichte van de verwerking van persoonsgegevens, bepaalt dat de Koning, op voordracht of op advies van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, bepaalde soorten geautomatiseerde verwerkingen van persoonsgegevens die kennelijk geen gevaar inhouden op het gebied van de schending van de persoonlijke levenssfeer, van de aangifte in de zin van art. 17, § 1 kan vrijstellen of toestaan dat voor die verwerkingen een tot bepaalde vermeldingen beperkte aangifte wordt gedaan.

De formulering "kennelijk geen gevaar op het gebied van de schending van de persoonlijke levenssfeer" is overgenomen uit de Franse wet van 6 januari 1978 relative à l'informatique, aux fichiers et aux libertés. Art. 17 van die wet geeft aan de Commission nationale de l'informatique et des libertés de mogelijkheid om "des normes simplifiées" op te stellen "pour les catégories les plus courantes de traitements à caractère public ou privé, qui ne comportent manifestement pas d'atteinte à la vie privée ou aux libertés".

Op grond van dit artikel heeft de CNIL vereenvoudigde normen opgesteld voor een dertigtal categorieën van verwerkingen, zowel uit de private als uit de publieke sector : paie des personnels, gestion des personnels, redevances, gestion des prêts d'ouvrages, taxes et redevances locales, gestion des clients, gestion des comptes clients, gestion des crédits, fournisseurs, listes d'adresses, contrats d'assurance, vente par correspondance, enquêtes statistiques, gerance immobilière, retraite et prévoyance sociale, gestion des membres, gestion des abonnés, statistiques, fichier d'élèves, facturation des services, listes électorales.

Voor al deze verwerkingen heeft de CNIL geoordeeld dat ze, onder bepaalde voorwaarden, "kennelijk geen gevaar opleveren voor de persoonlijke levenssfeer".

De bepaling van art. 17 van de Franse wet ligt ook aan de basis van artikel 18, lid 2 van de Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens.

Art. 18, lid 2 bepaalt :

"2. De Lid-Staten kunnen alleen in de volgende gevallen en onder de volgende voorwaarden voorzien in vereenvoudigde aanmelding of vrijstelling van deze verplichting tot aanmelding :

— wanneer zij voor de categorieën verwerkingen waarbij, rekening houdend met de verwerkte gegevens, inbreuk op de rechten en vrijheden van de betrokkenen onwaarschijnlijk is, preciseren : de doeleinden van de verwerking, de verwerkte gegevens of categorieën

F. 96 - 582

IC - 91781

Arrêté royal n° 13 portant exemption conditionnelle de l'obligation de déclaration pour certaines catégories de traitements automatisés de données à caractère personnel qui ne présentent manifestement pas de risque d'atteinte à la vie privée

RAPPORT AU ROI

Sire,

L'art. 17, § 8, de la loi du 8 décembre 1992 relative à la protection de la vie privée à l'égard des traitements de données à caractère personnel, prévoit que, sur proposition ou sur avis de la Commission de la protection de la vie privée, le Roi peut exempter d'une déclaration au sens de l'art. 17, § 1, les catégories de traitements automatisés de données à caractère personnel qui ne présentent manifestement pas de risque d'atteinte à la vie privée ou autoriser pour ces traitements l'établissement d'une déclaration réduite à certaines mentions.

Les termes "manifestement pas de risque d'atteinte à la vie privée" ont été empruntés à la loi française du 6 janvier 1978 relative à l'informatique, aux fichiers et aux libertés. L'art. 17 de la même loi donne à la Commission nationale de l'informatique et des libertés la possibilité d'établir des normes simplifiées pour les catégories les plus courantes de traitements à caractère public ou privé, qui ne comportent manifestement pas d'atteinte à la vie privée ou aux libertés.

Sur la base de cet article, la CNIL a établi des normes simplifiées pour une trentaine de traitements des secteurs tant privé que public : paie des personnels, gestion des personnels, redevances, gestion des prêts d'ouvrages, taxes et redevances locales, gestion des clients, gestion des comptes clients, gestion des crédits, fournisseurs, listes d'adresses, contrats d'assurance, vente par correspondance, enquêtes statistiques, gerance immobilière, retraite et prévoyance sociale, gestion des membres, gestion des abonnés, statistiques, fichier d'élèves, facturation des services, listes électorales.

La CNIL a estimé que, sous certaines conditions, tous les traitements précités "ne présentent manifestement pas de risque d'atteinte à la vie privée".

La disposition de l'article 17 de la loi française est également à la base de l'article 18, paragraphe 2, de la Directive du Parlement européen et du Conseil relative à la protection des personnes physiques à l'égard du traitement des données à caractère personnel et à la libre circulation de ces données.

L'art. 18, paragraphe 2 s'énonce comme suit :

"2. Les Etats membres ne peuvent prévoir de simplification de la notification ou de dérogation à cette obligation que dans les cas et aux conditions ci-après :

— lorsque, pour les catégories de traitement qui, compte tenu des données à traiter, ne sont pas susceptibles de porter atteinte aux droits et libertés des personnes concernées, ils précisent les finalités des traitements, les données ou catégories de données traitées, la ou les